

Pulpopop: la felicitat és una bona melodia

XEVI CASTILLÓN

El grup gironí Pulpopop ha superat la pèrdua d'un dels seus «tentacles» fundadors, Pau Boïgues (el «pop» fusionat amb el «pulpo» Edgar Masegú, ara sol al timó), i presenta el seu cinquè disc d'estudi, amb un títol que gairebé sembla una provocació en aquests temps confusos: *Felicitat màxima!* Pulpopop continua nedant en el seu propi mar privat, mirant el món i la música amb aquest tercer ull intuïtiu i psicodèlic que llueix l'Edgar a la portada del disc. Pulpopop no forma part de cap tribu, tendència, escola o generació i, de fet, ni tan sols és fidel a un estil concret: cadascuna de les dotze cançons de *Felicitat màxima!* és com una petita illa amb caràcter propi (més oriental, més llatí, més *funky*...) que forma un arxipèlag amb la resta gràcies a trets identitaris comuns, com ara la veu juganera de Masegú, ideal per cantar unes lletres menys innocents del que sembla en temes com ara «Èxits Majejament» i «En Horse». I també són un element important del «so Pulpopop»

uns vents que injecten energia positiva i festiva en la música del grup, gràcies als arranjaments escrits per Xavi Pendón. Lluís Costa ha gravat, mesclat i produït en el seu estudi Soundclub, de Salt, aquest disc enregistrat al llarg de mig any, que ha acabat tenint la forma d'una petita superproducció, amb una vintena de músics acreditats, i algunes col·laboracions especialment destacades: la veu i la guitarra de Josep Thió (Sopa de Cabra) sonen a la preciosa «Cometa errant», ben triada com a primer single; a l'Adrià Puntí cal buscar-lo entre les mil i una bombolles de «Bombolla de sabó»,

El grup gironí Pulpopop presenta el seu cinquè disc d'estudi, amb un títol que gairebé sembla una provocació en aquests temps confusos: *Felicitat màxima!*

PULPOPOP

Felicitat màxima!

Discmedi, 2015

i Ferran Masegú (Teràpia de Shock) canta a «Avui per tu, demà per mi», amb un contagiós ritme «skatalític». I demostrant que la ruptura no va ser traumàtica, Pau Boïgues, ara amb Montreal 76, toca la guitarra al «Bluesbis» que tanca el disc, perquè «tothom té dret a un bis». I si un bis vol dir també una segona oportunitat, està clar que Pulpopop ha sabut aprofitar la seva amb aquesta *Felicitat màxima!* que realment transmeten cançons com ara «Al capvespre», hereves del millor pop etern que no vol saber res d'etiquetes ni de modes, perquè sempre va a la recerca d'un únic objectiu: la melodia perfecta.

davall estem destinats a la mort, per què aguantar tot el que la vida ens porta camí de la fi (dolors, malalties i envelliment), per què no plegar d'una vegada? El monòleg de Hamlet és el més bell desenvolupament que s'ha fet d'aquesta pregunta: «Per què aguantem l'escarni d'aquests temps (...) quan un mateix pot liquidar els seus comptes amb una simple daga?» El que ens deté, diu Hamlet, és la incertesa del que hi ha enllà de la mort («aquell país inexplorat del qual no torna mai cap viatger»). Els filòsofs, des de l'antiga Grècia, hi han presentat arguments a favor o en contra; aquesta «antologia de textos filosòfics sobre el suïcidi» en reuneix 24, d'extensió des-

igual i de profunditat variable, segons si en parlen de passada, dins obres d'abast més ampli, o bé l'afronten directament, com és el cas de Diderot, en *l'Encyclopédie*, o de Hume, en *On Suicide*. De Plató en el segle v aC fins a Cioran en el xx, passant per l'abrandament de sant Agustí i les subtileses de Mme. de Staël, aquest recull representa, indirectament, més enllà de la qüestió plantejada, una invitació a recórrer als grans autors del pensament en cerca de respostes. Pel que fa en concret al suïcidi, no en trobarem cap de definitiva, és clar, sinó un ventall d'aproximacions en cada una de les quals entren en joc el sentit de la vida, sovint l'existència de Déu, i fins i

tot la funció de l'Estat, ja que l'abandó voluntari de la vida s'ha vist sempre com un pecat i com un delictes. Encara que «rarament hi ha qui se suïcidi per reflexió», com diu Albert Camus, i moltes vegades hi intervenen impulsos incontrolables, és un fenomen inherent a la condició humana, és a dir, a l'ús de la raó, i del que es tracta en el fons, en l'àmbit filosòfic, és de saber si l'home és lliure fins al punt de triar el moment i la manera de morir. El debat és inexhaurible, com es desprèn d'aquest llibre, i encara que no serveix per consolar-nos de «els mil estigmes naturals heretats per la carn», com diu Hamlet, sí val per abordar-ne decididament la reflexió intel·lectual.